

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľ: **L. J. M. R. M.**, nar. X., štátny príslušník Konžskej demokratickej republiky, t.č. miesto pobytu: Útvar policajného zaistenia pre cudzincov, bez cestovného dokladu, *zastúpený* Mgr. D. K., S., B., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Trnava, Športová 10, Trnava, o preskúmanie rozhodnutia odporcu zo dňa 11. februára 2011 č. UHCP-BA-TT-AV-3-72/2010**, na odvolanie navrhovateľ a proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 44Sp/23/2011-67 zo dňa 11. apríla 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 44Sp/23/2011-67 zo dňa 11. apríla 2011 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 44Sp/23/2011-67 zo dňa 11. apríla 2011 potvrdil rozhodnutie č. UHCP-BA-TT-AV-3-72/2010 zo dňa 11. februára 2011, ktorým odporca podľa § 62 ods. 3 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“ alebo „zákon“) predĺžil lehotu zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac však o šesť mesiacov, t.j. od 14. februára 2011 do 14. augusta 2011, z dôvodu, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia účastníka konania z územia Slovenskej republiky (ďalej len „SR“) možno predpokladať, že sa tento výkon predĺži z dôvodu, že účastník konania dostatočne nespolupracuje a že mu zastupiteľský úrad nevydal cestovný doklad počas doby jeho zaistenia. Zároveň podľa § 62 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov určil, že účastník zostáva umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov (ďalej len „ÚPZC M.“).

Krajský súd dospel k záveru, že odporca správne aplikoval ustanovenie § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, rozhodnutím o predĺžení lehoty zaistenia nedošlo u navrhovateľa k pozbaveniu osobnej slobody podľa článku 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, odporca teda rozhodol vecne správne.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že považuje opätovné predĺženie lehoty zaistenia za dôvodné, keďže menovaný nespolupracuje s orgánmi polície, odmieta vyplniť dotazník v rodnom jazyku, ktorým podmieňuje príslušné veľvyslanectvo vystavenie náhradných cestovných dokladov aj žiadosť podľa požiadavky zastupiteľského orgánu a M. tým možnosť skorého vydania náhradného cestovného dokladu. Predĺženie lehoty zaistenia súvisí so sťažnou lustráciou jeho osoby veľvyslanectvom príslušnej krajiny.

K námietke navrhovateľa, že odporca pri zabezpečovaní dokladov nepostupoval s náležitou starostlivosťou a bol v určitých fázach pasívny, krajský súd uviedol, že táto námietka je právne irelevantná, nakoľko z administratívneho spisu je zrejmé, že práve navrhovateľova nespolupráca bránila procesu jeho odsunu z územia SR. Námietku navrhovateľa o nezrozumiteľnosti a neodôvodnenosti rozhodnutia považoval súd za účelovú, keďže podľa jeho názoru správny orgán postupoval v súlade so zákonom, riadne zákonným spôsobom zdôvodnil účel predĺženia zaistenia, uviedol aké úkony vykonal na zabezpečenie

náhradných cestovných dokladov a aká skutočnosť je dôvodom toho, že vydaniu týchto náhradných cestovných dokladov nedošlo. Zdôvodnenie odporcu, že v prípade prepustenia navrhovateľa zo zaistenia by malo za následok marenie výkonu trestu administratívneho vyhostenia zo strany navrhovateľa je podľa súdu logické, vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ od samého počiatku zatajuje svoju identitu a z jeho konania ako aj z jeho vyhlásení nachádzajúcich sa v spisovom materiáli je zrejmé, že využije všetky zákonom dostupné prostriedky na to, aby sa nemusel vrátiť do domovskej krajiny, o čom svedčia opakované žiadosti o udelenie azylu, ktoré mu príslušné orgány zamietajú.

Krajský súd ďalej uviedol, že odporca na pojednávaní predložil úradný záznam Ministerstva vnútra SR, Úradu hraničnej a cudzineckej polície, ÚPZC M. zo dňa 30. marca 2011, na základe ktorého potvrdilo Veľvyslanectvo Konžskej demokratickej republiky so sídlom v Berlíne, že je v stave vystaviť navrhovateľovi náhradný cestovný doklad po uhradení správneho poplatku na účet zastupiteľského úradu a dodaním dvoch kusov fotografií s podobou tváre navrhovateľa, čím budú splnené podmienky na jeho odsun z územia SR.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne včas odvolanie z dôvodov, uvedených v § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O. s. p., teda z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Navrhovateľ vyjadril presvedčenie, že príčinou zdĺhavého procesu vydania náhradného cestovného dokladu, ktorý doposiaľ nie je vydaný, bola neefektívna komunikácia medzi odporcom a zodpovednými orgánmi, t.j. Konzulárnym odborom MZV SR alebo Zastupiteľským úradom Konžskej demokratickej republiky. Poukazoval na ust. čl. 15 ods. 6 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území (ďalej len „Smernica“), kde je vyslovene uvedené, že predĺženie lehoty je možné iba v prípade, ak proces odsunu trvá dlhšie napriek primeraným snahám štátnych orgánov.

Navrhovateľ nesúhlasil s konštatovaním súdu, že rozhodnutie o predĺžení zaistenia je dostatočne odôvodnené, keď v jeho záveroch je konštatované, že navrhovateľ v súčasnej dobe nemá platné cestovné doklady, ktoré neboli zaslané zastupiteľským úradom jeho domovskej krajiny.

Ďalej sa odvolával na ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej, aby mohlo byť pozbavenie osobnej slobody zákonné, musí byť súčasne aj efektívne a účelné. Z dôvodu, že jeho zaistenie a úkony na výkon vyhostenia sú neefektívne, nemožno jeho ďalšie zaistenie považovať za účelné a zákonné. Navrhovateľ v tejto súvislosti poukázal aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva – Singh proti Českej republike, sťažnosť č. 60538/00, rozsudok z 25. januára 2005 a Ali proti Švajčiarsku, sťažnosť č. 24881/94, rozsudok z 5. augusta 1998.

Navrhovateľ považuje svoje zaistenie za nezákonné a neúčelné aj z toho dôvodu, že z konania odporcu ako aj z nečinnosti príslušného zastupiteľstva Konžskej demokratickej republiky, ktoré bolo počas konania o navrhovateľovom vyhostení v Prahe zrušené a premiestnené do Berlína, možno očakávať, že náhradný cestovný doklad nebude ani v ďalšej šesť mesačnej lehote vydaný a teda neexistuje perspektíva vyhostenia.

Na záver podotkol, že vzhľadom na prebiehajúce azylové konanie na území SR, je počas konania o udelenie azylu oprávnený zdržovať sa na území Slovenskej republiky a má právo byť umiestnený v pobytovom tábore alebo sa mu po splnení zákonných podmienok umožní pobyt mimo pobytového tábora a na základe Nariadenia Rady (ES) č. 343/2003 by malo dôjsť k jeho presunu do Švédska. Rozhodnutím Ministerstva vnútra SR, Migračný úrad, Pivonková 6, 812 72 Bratislava ČAS: MU – 6-11/DS-Ž-2011 zo dňa 15. apríla 2011 bola žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu zamietnutá ako neprípustná podľa § 11 ods. 1 písm. c/ zákona o azyle z dôvodu, že na konanie je príslušné Švédske kráľovstvo.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril prípisom zo dňa 15. júna 2011, v ktorom uviedol, že v rámci konania o administratívnom vyhostení navrhovateľa vykonal a neustále vykonáva všetky potrebné úkony k zabezpečeniu vyhostenia cudzinca z územia SR, z tohto dôvodu má za to, že rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia č. p.: UHCP-BA-TT-AV-3-72/2011 zo dňa 11. februára 2011 vydal v súlade so zákonom a na svojom rozhodnutí trvá.

Nesúhlasil s námietkami žalobcu, že opätovné predĺženie zaistenia navrhovateľa je prejavom svojvôle odporcu a v rozpore s medzinárodnými záväzkami SR. Uviedol, že účel zaistenia navrhovateľa nezankol a stále trvá, pričom navrhovateľ nespĺňa ani jednu podmienku prepustenia podľa § 63 písm. f/ zákona o pobyte cudzincov.

O nespolupráci navrhovateľa podľa odporcu svedčí aj skutočnosť, že u neho bola nájdená kópia cestovného pasu vydaného príslušnými úradmi Konžskej demokratickej republiky, túto však sám nepredložil.

Záverom uviedol, že dňa 9. júna 2011 mu bolo doručené z ÚPZC Medveďov vyrozumienie zaevidované pod č.p.: PPZ-HCP-BA9-AV-3-92/2011, ktorým mu bolo oznámené, že navrhovateľ bol na základe príkazu na odovzdanie cudzinca mimo útvar s poukazom na čl. 7 písm. c/ nariadenia Komisie (ES) číslo 1560/2003 a čl. 16 ods. 1 písm. c/ nariadenia Rady (ES) č.:343/2003, dňa 31. mája 2011 odovzdaný pracovníkom OHK PZ Košice – letisko k prevzatiu príslušnými orgánmi Švédskeho kráľovstva, územie SR opustil dňa 31. mája 2011 o 05:40 hod. linkou OK 979 z Košíc do Prahy.

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250l ods. 1 O. s. p. sa v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“. Pokiaľ v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s výnimkou § 250a (§ 250l ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 250i veta prvá O. s. p. pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu administratívneho spisu bolo zistené, že navrhovateľ bol dňa 17. februára 2010 príslušníkmi Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Trnava predvedený spred Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou za účelom

podania vysvetlenia. Zo zápisnice o podanom vysvetlení bolo správnym orgánom zistené, že dňa 17. februára 2010 bol navrhovateľ prepustený z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou. Navrhovateľ bol rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1T 8/01 zo dňa 2. októbra 2001 právoplatne odsúdený k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní šesť rokov za trestný čin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 a § 250 ods. 1 a 5 Trestného zákona za trestný čin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery podľa § 176 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ Trestného zákona.

Rozhodnutím odporcu č. p.: MV-UHCP-RHCP-BA-TT-AV-8-8/2010 zo dňa 17. februára 2010 bol navrhovateľ v zmysle § 57 ods. 1 písm. a/ bod 2 zákona administratívne vyhostený a bol mu uložený zákaz vstupu na územie SR na dobu päť rokov, t.j. do 17. februára 2015; zároveň bol na výkon administratívneho vyhostenia zaistený podľa § 62 ods.1 zákona v spojení s § 59 ods. 1 písm. b/, d/ zákona a podľa § 62 ods. 4 zákona umiestnený do ÚPZC Medveďov na čas nevyhnutne potrebný najviac však na 6 mesiacov, t.j. do 17. augusta 2010.

Dňa 16. augusta 2010 vydal odporca rozhodnutie č. p.: UHCP-BA-TT-AV-8-41/2010, ktorým podľa § 62 ods. 3 zákona predĺžil lehotu zaistenia o šesť mesiacov, t.j. od 18. augusta 2010 do 13.2.2011 z dôvodu, že navrhovateľ dostatočne nespolupracoval a zastupiteľský úrad mu nevydal náhradný cestovný doklad počas lehoty zaistenia.

Odporca dňa 11. februára 2011 vydal rozhodnutie č. p.: UHCP-BA-TT-AV-3-72/2011, ktorým podľa § 62 ods. 3 zákona rozhodol o opätovnom predĺžení lehoty zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac však o šesť mesiacov, t.j. od 14. februára 2011 do 14. augusta 2011, čo odôvodnil tým, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia navrhovateľa z územia SR možno predpokladať, že sa tento výkon predĺži z dôvodu, že navrhovateľ dostatočne nespolupracuje s príslušnými orgánmi a Veľvyslanectvo Konžskej demokratickej republiky v Prahe a v Berlíne nevydalo navrhovateľovi náhradný cestovný doklad počas doby jeho zaistenia, t.j. do 13. februára 2011.

Odvolačí súd k úkonom, ktoré správne orgány vykonali v rámci prebiehajúceho zaistenia, zistil nasledovné skutočnosti. Oddelenie cudzineckej polície ÚPZC M. počas zaistenia navrhovateľa požiadalo dňa 22. februára 2010 Konzulárny odbor Ministerstva zahraničných vecí SR o sprostredkovanie žiadosti o vystavenie náhradného cestovného

dokladu. Dňa 15. júna 2010 obdržalo Oddelenie cudzineckej polície ÚPZC M. verbálnu nótu Zastupiteľského úradu Konžskej demokratickej republiky v Prahe so žiadosťou o doplnenie žiadosti o identifikačný doklad, ktoré Oddelenie cudzineckej polície ÚPZC M. nemalo k dispozícii.

Dňa 14. septembra 2010 bola pracovníkmi Oddelenia cudzineckej polície ÚZPC M. odoslaná urgencia žiadosti o vystavenie náhradného cestovného dokladu pre navrhovateľa na Konzulárny odbor Ministerstva zahraničných vecí v Bratislave. Následne 23. novembra 2010 bola táto žiadosť na základe požiadavky Veľvyslanectva Konžskej demokratickej republiky v Prahe doplnená zaslaním kópie cestovného pasu navrhovateľa č. 272015. Dotazník v rodnom jazyku potrebný na vydanie náhradného cestovného dokladu nebol na veľvyslanectvo zaslaný z dôvodu, že ho účastník konania odmietol vyplniť. Nakoľko Oddelenie cudzineckej polície ÚZPC M. neobdržalo žiadnu odpoveď zo strany Veľvyslanectva Konžskej demokratickej republiky v Prahe a ani z Konzulárneho odboru Ministerstva zahraničných vecí v Bratislave, bol dňa 20. januára 2011 písomne požiadaný o spoluprácu a urgenciu predmetnej žiadosti policajný pridelenec Veľvyslanectva Slovenskej republiky v Prahe. Dňa 28. januára 2011 Oddelenie cudzineckej polície ÚZPC M. obdržalo verbálnu nótu z Veľvyslanectva Slovenskej republiky v Prahe, v ktorej bolo uvedené, že Veľvyslanectvo Konžskej demokratickej republiky v Prahe bolo dočasne zatvorené a v žiadosti o vystavenie náhradného cestovného dokladu pre navrhovateľa je príslušné konať Veľvyslanectvo Konžskej demokratickej republiky v Berlíne. Oddelenie cudzineckej polície ÚZPC M. dňa 31. januára 2011 požiadalo Konzulárny odbor Ministerstva zahraničných vecí v Bratislave o sprostredkovanie žiadosti o vystavenie náhradného cestovného dokladu pre navrhovateľa na príslušnom veľvyslanectve v Berlíne.

Dňa 16. marca 2010 a 18. marca 2010 navrhovateľ komunikoval so samostatným radcom ÚPZC M., ktorému uviedol, že sa nechce vrátiť do domovskej krajiny. Z obsahu úradných záznamov č. p.: UHCP-25/UPZC-M-2010-U zo dňa 29. septembra 2010, UHCP-25/UPZC-M-2010-U zo dňa 10. novembra 2010 a UHCP-25/UPZC-M-2010-U zo dňa 27. januára 2011 bolo ďalej zistené, že navrhovateľ bol v dňoch 29. septembra 2010, 10. novembra 2010 a 27. januára 2011 počas osobného pohovoru vyzvaný príslušníkom Oddelenia cudzineckej polície ÚZPC M k spolupráci a bol mu predložený dotazník v rodnom jazyku, ktorý je potrebný na vystavenie náhradného cestovného dokladu. Navrhovateľ

odmietol akúkoľvek spoluprácu, odmietol vyplniť tento dotazník a uviedol, že sa nechce vrátiť do domovskej krajiny.

Najvyšší súd SR, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel jednomyseľne k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 v spojení s § 250l ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28. septembra 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie č UHCP-BA-TT-AV-3-72/2010 zo dňa 11. februára 2011, ktorým odporca podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov predĺžil lehotu zaistenia, určenú rozhodnutím o zaistení navrhovateľa, o šesť mesiacov, t.j. od 14. februára 2011 do 14. augusta 2011, z dôvodu, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia navrhovateľa z územia SR možno predpokladať, že sa tento výkon predĺži z dôvodu, že účastník konania dostatočne nespolupracuje a že mu zastupiteľský úrad nevydal cestovný doklad počas doby jeho zaistenia. Zároveň podľa § 62 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov určil, že účastník zostáva umiestnený v ÚPZC M. Preto primárne, v medziach odvolania, preskúmal Najvyšší súd SR rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa, uvedenými v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov môže byť cudzinec zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov. Policajný útvar môže rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia najviac o 12 mesiacov, ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon jeho administratívneho vyhostenia sa tento výkon predĺži z dôvodu, že cudzinec dostatočne nespolupracuje alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety; to neplatí, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu.

Nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia v zmysle § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov je splnenie podmienky, že napriek vykonaným úkonom, potrebným na výkon administratívneho vyhostenia cudzinca, mu zastupiteľský úrad nevydal v lehote náhradný cestovný doklad alebo splnenie podmienky, že cudzinec dostatočne nespoupracuje.

Ak cudzinec, proti ktorému sa vedie konanie o administratívnom vyhostení, požiada o medzinárodnú ochranu, policajný útvar konanie o administratívnom vyhostení preruší do skončenia konania o medzinárodnej ochrane. Ak sa cudzincovi poskytne medzinárodná ochrana, policajný útvar konanie o administratívnom vyhostení zastaví (§ 56 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov).

Podľa § 59 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov stráca rozhodnutie o administratívnom vyhostení platnosť rozhodnutím o udelení azylu alebo o poskytnutí doplnkovej ochrany alebo udelením povolenia na trvalý pobyt, prechodný pobyt alebo tolerovaný pobyt podľa § 43 ods. 1 písm. b/ a f/.

Podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov je policajt oprávnený zaistiť cudzinca na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podanie vyhlásenia podľa osobitného zákona (v poznámke pod čiarou je uvedený odkaz na zákon č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ďalej len „zákon o azyle“) alebo požiadanie cudzinca o dobrovoľný návrat nie je dôvodom na prepustenie zaisteného cudzinca. Konanie podľa osobitného zákona (zákon o azyle) nie je zaistením cudzinca dotknuté. (§ 62 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov)

Z administratívneho spisu bolo zistené, že Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím č. ČAS: MU-139/PO-Ž-2010 zo dňa 28. mája 2010 podľa § 12 ods. 1 písm. a/ zákona o azyle zamietol žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu na území SR „ako zjavne neopodstatnenú“, pričom rozhodnutie o zamietnutí azylu nadobudlo právoplatnosť 10. novembra 2010.

Navrhovateľ dňa 23. novembra 2010 počas zaistenia v ÚZPC M. opakovane podal žiadosť, resp. urobil vyhlásenie, v ktorom žiada o udelenie azylu na území SR, rozhodnutím

č. ČAS: MU-6-11/DS-Ž-2011 zo dňa 15. apríla 2011 bola žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu zamietnutá ako neprípustná podľa § 11 ods. 1 písm. c/ zákona o azyle z dôvodu, že na konanie je príslušné Švédске kráľovstvo.

Dňa 25. februára 2011 bola Švédskemu kráľovstvu zaslaná žiadosť o prevzatie navrhovateľa podľa čl. 15 nariadenia Rady (ES) č. 343/2003.

Z úradného záznamu č.p.: PPZ-HCP-BA9-AV-3-92/2011, doručeného odporcovi dňa 9. júna 2011, bolo zistené, že navrhovateľ bol na základe príkazu na odovzdanie cudzinca mimo útvar s poukazom na čl. 7 ods. 1 písm. c/ nariadenia Komisie (ES) č. 1560/2003 a čl. 16 ods. 1 písm. c/ nariadenia Rady (ES) č. 343/2003 dňa 31. mája 2011 odovzdaný pracovníkom OHK PZ Košice – letisko, k prevzatiu príslušnými orgánmi Švédskeho kráľovstva.

V § 56 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov je uvedené, že policajný útvar konanie o administratívnom vyhostení preruší do skončenia konania o medzinárodnej ochrane, ak cudzinec, proti ktorému sa vedie konanie o administratívnom vyhostení, požiada o medzinárodnú ochranu; konanie zastaví, ak sa cudzincovi medzinárodná ochrana poskytne. V § 62 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov je dokonca vyslovene uvedené, že podanie vyhlásenia podľa zákona o azyle nie je dôvodom na prepustenie zaisteného cudzinca.

V preskúvanom prípade požiadal navrhovateľ o udelenie azylu na území SR dňa 29. marca 2010 a opakovane dňa 23. novembra 2010, tzn. v čase trvania zaistenia v rámci konania o administratívnom vyhostení.

Na navrhovateľa sa tak vzťahuje § 59 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého by rozhodnutie o administratívnom vyhostení stratilo platnosť až rozhodnutím o udelení azylu alebo poskytnutí doplnkovej ochrany alebo udelením povolenia na trvalý, prechodný alebo tolerovaný pobyt. Tzn., že **ak by bola v budúcnosti navrhovateľovi udelená jedna z foriem medzinárodnej ochrany, stratilo by rozhodnutie o jeho administratívnom vyhostení platnosť a pominul by aj účel jeho zaistenia. Dokiaľ však nebude navrhovateľovi udelený azyl alebo poskytnutá doplnková ochrana, bude rozhodnutie o jeho administratívnom vyhostení a zaistení nad'alej platné a účinné.**

V súvislosti s prebiehajúcim dublinským konaním odvolací súd poznamenáva, že nakoľko bol navrhovateľ podľa čl. 16 ods. 1 písm. c/ nariadenia Rady (ES) č.343/2003 prevzatý štátom zodpovedným za posúdenie jeho žiadosti o azyl, ktorú podal na území SR, pokiaľ Švédske kráľovstvo právoplatne nerozhodne o žiadosti navrhovateľa o udelení azylu, rozhodnutie odporcu o administratívnom vyhostení navrhovateľa spolu s rozhodnutím o jeho zaistení zostáva v platnosti v zmysle § 59 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov.

Odporca svoje rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia zdôvodnil tým, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia účastníka konania z územia Slovenskej republiky možno predpokladať, že sa tento predĺži, nakoľko cudzinec dostatočne nespupracuje s príslušnými orgánmi a zastupiteľský úrad Konžskej demokratickej republiky v Prahe a v Berlíne mu nevydal náhradný cestovný doklad počas doby jeho zaistenia a to v lehote do 13. februára 2011.

Odporca skonštatoval, že účastník konania po jeho zaistení a umiestnení v ÚPZC M. nespupracoval s pracovníkmi ÚPZC M. na úkonoch potrebných pre vystavenie náhradného cestovného dokladu, odmieta vyplniť dotazník v rodom jazyku a doplniť žiadosť v zmysle požiadavky Zastupiteľského úradu Konžskej demokratickej republiky v Prahe, čo je predpokladom na vystavenie náhradného cestovného dokladu.

Odvolací súd mal za preukázané, že odporca vykonal všetky úkony potrebné na výkon administratívneho rozhodnutia, nepretržite skúmal účel zaistenia a jeho trvanie.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že napadnuté rozhodnutie odporcu o predĺžení zaistenia navrhovateľa bolo vydané v súlade so zákonom, pričom boli splnené všetky podmienky na jeho vydanie, rozhodnutie je dostatočne odôvodnené, takisto v postupe odporcu v správnom konaní súd nenašiel vadu, ktorá by odôvodňovala zrušenie jeho rozhodnutia.

K námietke zohľadnenia úpravy obsahnutej v čl. 15 ods. 6 Smernice č. 2008/115/EC je potrebné zdôrazniť, že právna úprava zákona o pobyte cudzincov je kompatibilná s týmto ustanovením, konkrétne § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého sú podmienky pre vydanie rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia splnené, ak napriek vykonaným úkonom, potrebným na výkon administratívneho vyhostenia cudzinca, mu zastupiteľský úrad nevydal

v lehote náhradný cestovný doklad alebo splnenie podmienky, že cudzinec dostatočne nespolupracuje. Z obsahu spisov je zrejmé, že odporca aktívne komunikoval so zodpovednými orgánmi, vykonal všetky úkony potrebné pre výkon administratívneho vyhostenia, čím splnil zákonné podmienky podľa § 62 ods. 3 zákona, pričom nenesie zodpovednosť za potrebu predĺženia lehoty zaistenia, ktorá vyplynula najmä z dôvodu, že navrhovateľ nespolupracoval so zodpovednými orgánmi, odmietal vyplniť dotazník potrebný k vystaveniu náhradných dokladom, čím M. výkon administratívneho zaistenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s názorom krajského súdu, že predĺženie lehoty zaistenia v prípade navrhovateľa bolo dôvodné, keďže menovaný nespolupracoval s orgánmi polície, odmietal vyplniť dotazník v rodnom jazyku a vyplniť žiadosť podľa požiadavky zastupiteľského orgánu a M. tým možnosť skorého vydania náhradného cestovného dokladu.

Na základe vyššie uvedeného považoval Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné, nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Odvolací súd nezistil v postupe odporcu ani krajského súdu žiadne pochybenie a k vyhodnoteniu námietok uplatnených v opravnom prostriedku, teda nemal odvolací súd žiadne výhrady a v podrobnostiach na tieto správne závery krajského súdu odkazuje.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 246c O. s. p. tak, že navrhovateľovi, ako neúspešnému účastníkovi konania, trovy odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Protí tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. septembra 2011

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková